

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. 137/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2019, č. j. 5 Ad 12/2016 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2016, č. 137/2016, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016, č. 12/2016, kterým ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV (dále jen „prvostupňový orgán“) v části zastavil řízení ve věcech služebního poměru (výrok I.), v části uznal žalobce vinným (výrok II.) ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném k 22. 11. 2015 (dále jen „zákon o služebním poměru“), kterého se žalobce dopustil porušením základních povinností příslušníka uvedených v § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru tím, že „jednal v době mimo službu v souladu s ustanovením § 10 zákona o policii, kdy odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví po příjezdu policejní hlídky ve službě, kdy toto bezprostřední ohrožení života a zdraví již nebezpečilo pokračoval dále ve své činnosti a celou věc nepředal uniformované

hlídce ve výkonu služby a tedy takto jednal nad rámec zákonem stanovených kompetencí a tyto tedy překročil, když tuto svoji činnost prováděl, ač věděl, že je ovlivněn alkoholem, čímž jednal v rozporu s § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o policii“) a § 92 odst. 3 písm. h) zákona a porušením uvedených ustanovení právních norem ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona porušil základní povinnosti policisty uvedené v § 45 odst. 1 zákona.“

[2] Prvostupňový orgán uvedl, že žalobce po odchodu z restaurace uviděl, jak dva muži napadli třetí osobu, útočníky napomenul, vyzval k ukončení jednání, přičemž se prokázal jako příslušník Policie České republiky. Vzhledem k tomu, že jej útočníci napadli, za pomoci chvatů a hmatů provedl služební zákrok v součinnosti s dalšími dvěma kolegy, kteří byli v restauraci s ním, přičemž útočníky společně zadrželi až do příjezdu hlídky Policie České republiky. Po příjezdu hlídky jí však celou věc nepředal a pokračoval v dalších služebních úkonech navzdory tomu, že již nedocházelo k bezprostřednímu ohrožení života a zdraví a že žalobce byl pod vlivem alkoholu. Proto prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce jednal v rozporu s § 10 odst. 1, odst. 2, odst. 4 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) a § 92 odst. 3 písm. h) zákona o služebním poměru.

[3] Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a k námitce prekluze oprávnění správních orgánů uložit žalobci kázeňský trest poukázal na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí být v zákonem stanovené dvouměsíční prekluzivní lhůtě vydáno, nikoli že musí nabýt právní moci. Prvostupňový orgán se o jednání dozvěděl dne 22. 11. 2015 a rozhodnutí o kázeňském trestu vydal dne 21. 1. 2016, kdy jej odeslal do datové schránky zástupce žalobce. Prvostupňový orgán tudíž vydal rozhodnutí před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty. Žalovaný doplnil, že došlo k naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, jak ji vymezil prvostupňový orgán.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 5 Ad 12/2016 - 38, zamítl. Soud uvedl, že prvostupňový orgán vydal rozhodnutí před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty, a ztotožnil se se správními orgány, že žalobce měl celou věc předat uniformované hlídce po jejím příjezdu a dále se do věci nezapojoval, neboť již nebyl bezprostředně ohrožen život, zdraví, svoboda či majetek a žalobce samotný byl pod vlivem alkoholu.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že soud nesprávně posoudil, zda došlo k uplynutí dvouměsíční prekluzivní subjektivní lhůty. Stěžovatel má za to, že v rámci této lhůty, ve které je možné rozhodnout o kázeňském přestupku, musí být rozhodnutí prvoinstančního orgánu i doručeno. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru „[k]ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.“

[11] Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"“

[12] V rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci.“

[13] Jak vyplývá z citovaného rozsudku, pro uplatnění odpovědnosti za kázeňský přestupek je nezbytné, aby služební funkcionář (zde prvostupňový orgán) vydal

rozhodnutí v rámci dvouměsíční prekluzivní lhůty od okamžiku, kdy se dozvěděl o spáchání kázeňského přestupku. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se okamžikem vydání rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám.

[14] Za situace, kdy zákon o služebním poměru, ani správní řád výslovně neupravovaly okamžik vydání rozhodnutí pro situace, kdy rozhodnutí bylo odesíláno do datové schránky stěžovatele, je podle Nejvyššího správního soudu při určení okamžiku vydání rozhodnutí nezbytné vyjít z úpravy obsažené v § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, a to s přihlédnutím k povaze datových schránek. Správní řád v obecnosti předpokládá, že okamžikem vydání rozhodnutí je předání rozhodnutí k doručování, resp. jiný úkon směřující k doručení, provádí-li jej správní orgán sám. U datových schránek k fyzickému předání stejnopisu rozhodnutí k doručování nedochází, a proto je za vydání rozhodnutí nezbytné považovat okamžik, kdy dojde k odeslání rozhodnutí do příslušné datové schránky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se prvostupňový orgán dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, dne 22. 11. 2015. Rozhodnutí o kázeňském přestupku vydal dne 21. 1. 2016, kdy jej odeslal do datové schránky zástupce žalobce. V daném ohledu přitom není rozhodné, že si zástupce stěžovatele „zásilku vyzvednul“ až dne 25. 1. 2016, neboť z hlediska vydání rozhodnutí je klíčový okamžik odeslání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že prvostupňový orgán vydal rozhodnutí o kázeňském přestupku v rámci zákonem stanovené dvouměsíční prekluzivní lhůty, a proto jsou rozhodnutí správní orgánů i soudu zákonná.

IV. Závěr

[15] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu